

Koreografije nasilja

Choreography of Violence

Jelena Jureša

MMSU
Rijeka

13.11.2025.

20.2.2026.

HR

Jelena Jureša je vizualna umjetnica. Izlagala je na samostalnim i grupnim izložbama u Belgiji, Austriji, Hrvatskoj, Srbiji, Sloveniji, Grčkoj, Italiji, Francuskoj i SAD-u. Recentne međunarodne izložbe uključuju Manifesta bijenale (Pristina, Kosovo); Contour Biennale (Mechelen, Belgija); Biennale Industrijske umjetnosti (Labin, HR). Samostalne izložbe: Argos center for audiovisual arts, Bruxelles, kunstencentrum nona Mechelen, Kunstlerhaus Graz, Muzej savremene umetnosti Beograd. Festivali i projekcije: FIDMarseille, DocLisboa, Ji.hlava, Maxim Gorki Berlin; Cinematek Brussels, Kino umjetnika MSU Zagreb. Boravila je na umjetničkim rezidencijama u Parizu, Hyde Park Art Centru u Chicagu, MQ21 u Beču, Rezidencija Kamov Rijeka. Doktorirala je na Sveučilištu u Ghentu i Konzervatoriju KASK gdje predaje. Rođena je u Novom Sadu (SFRJ), živi i radi u Ghentu (Belgija).

EN

Jelena Jureša is a visual artist. She has presented her work in solo and group exhibitions in Belgium, Austria, Croatia, Serbia, Slovenia, Greece, Italy, France and the USA. Her most recent international exhibitions include the Manifesta Biennial (Pristina, Kosovo); Contour Biennale (Mechelen, Belgium); and the Industrial Art Biennial (Labin, Croatia). Her solo exhibitions include Argos Centre for Audiovisual Arts (Brussels); the dual solo show Run-through at kunstencentrum nona (Mechelen); Salon of the Museum of Contemporary Art (Belgrade); BAK, basis voor actuele kunst (Utrecht); the City Galleries Osijek. Her films have been screened at festivals and venues such as FIDMarseille, Ji.hlava IDFF, Maxim Gorki Theater (Berlin), and Kino umjetnika at the Museum of Contemporary Art, Zagreb. Jureša has participated in artist residencies in Paris, at the Hyde Park Art Center in Chicago, and MQ21 in Vienna. She holds a PhD from Ghent University and KASK Conservatorium, where she currently teaches. She lives and works in Ghent (Belgium).

Koreografije nasilja i performativne geste

Strukturno nasilje, koje se u okviru politika moći provodi stoljećima i prelazi kontinente, upisano je u nasljeđe imperijalizma, kolonijalne opresije, diskriminacije i rasizma nad drugima i drugačijima. Reflektirano u strukturama dugog trajanja pojavljuje se i iznova redefiniira u različitim kulturnim i društvenim kodovima, nacionalnim državama, oblicima i manifestacijama. *Koreografije nasilja*, prva velika samostalna izložba Jelene Jureše u Hrvatskoj, donosi pregled Jurešine recentne produkcije iz područja filma, videa i video instalacije. U svojem radu Jelena Jureša bavi se pitanjima identiteta, politikama sjećanja i zaborava, odnosom promatrača i promatranog, reprezentacijskih (ne)moći slike, te riječima umjetnice, reprezentacijom nasilja i nasiljem reprezentacije. Istražujući složene odnose između identiteta, kolektivnog sjećanja i političke odgovornosti, Jelena Jureša propituje načine na koje se povijest reflektira i reproducira u suvremenom društvu.

Usredotočena na mehanizme koji uokviruju prostor i vrijeme, mjesto i identitet, umjetnička praksa Jelene Jureše predstavlja razotkrivanje konstelacija prešućenih slika povijesti i njihov utjecaj na svakodnevne pojave. Jelenin je rad prožet uranjanjem u povijest i politike dugog 20. stoljeća i suvremene reflekske društvenih odnosa, ogoljavajući mehanizme reprezentacije koji svjedoče o tome kako se kolonijalizam, nacionalizam, rasizam i kapitalizam kontinuirano isprepliću, oblikovani politikama moći imperijalnog nasljeđa ili patrijarhata. *Koreografije nasilja* tako detektiraju mrežu odnosa koja se provlači prostorima evropskog kontinenta, državama, političkim i društvenim kontekstima, ukazuju na krize i prešućivanja, svuda oko nas, stvarajući vizualni prostor u kojem osobno postaje nerazdvojivo od političkog.

Koreografije nasilja otvaraju prostor protuslikama, pokušavajući uspostaviti dijalog koji odražava društvene konstelacije, ukazuje na slijepe pjege i propuste, kroz zjevove i procjepe ispisuje pitanja sjećanja i zaborava, ukazuje na politiku moći upisanu u oblike reprezentacije – kao da postavlja pitanja: kako se društva sjećaju i tko upravlja sjećanjem?

Protusjećanje označava praksu formiranja sjećanja koja je društvena i politička, tvrdi T. J. Demos u “Mjestima kolektivnog protu-sjećanja”, onu koja je u suprotnosti s dominantnom ili službenom povijesti vlada, mainstream masovnih medija i društva spektakla. Uključuje memorijalizaciju – kolektivnu praksu ponovnog učenja – zaboravljenih, potisnutih i isključenih povijesti, koja zatim postaje čin političke subjektivizacije. Prema Marcu Scotiniju u “Politikama sjećanja”, na taj način protusjećanje aktivno djeluje na pozitivnu transformaciju društvene i političke stvarnosti u budućnosti.

Izložba *Koreografije nasilja* okuplja četiri video rada postavljena u velike središnje izložbene dvorane MMSU-a kao imerzivne audiovizualne instalacije koje stvaraju poetiku i politiku pokretnih slika između dokumentarnog i izvedbenog, a potpuno osvajaju izložbeni prostor: radi se o novom eksperimentalnom filmu i videoinstalaciji *Ne shvaćajte to osobno* (2025), eksperimentalnom filmu *Ubundu* (2019), te monumentalnom i kompleksnom radu *Afazija* (2019), dugometražnom filmskom eseu koji se strukturira u tri poglavlja, a dodatno se razvija i kao višekanalna instalacija dokumentacije istoimene multi-medijalne izvedbe (*Afazija, partitura za monitore*, 2025). Većina radova prvi se put prikazuje u Hrvatskoj.

U kontinuitetu Jelenine umjetničke produkcije koja je okupljena izložbom *Koreografije nasilja* služe nam kako bismo sagledali isprepletene povijesti ratova, nasilja, eksploatacije, kako bismo pamćenje suprotstavili zaboravu, nemogućnosti govora suprotstavili glas, suprotstavili slike prošlosti i sadašnjosti, arhive, sjećanje, ali i aktualne ženske glasove i geste.

Da bi to postigla, Jelena Jureša u svojim filmskim radovima spaja izražajne mogućnosti različitih medija stvarajući posve jedinstven vizualni jezik pokretnih slika, koji u formi filma umjetnika i filmskog eseja apsorpira performans, glazbu ili aproprijaciju statičnih i pokretnih slika različitog porijekla. Usmjereni na odnose slike i svijeta, filmski i video radovi umjetnika uspostavljaju odnos prema filmskim i umjetničkim strujanjima, novim vizualnim jezicima i izražajnim sredstvima filma koji omogućavaju poglede na aktualne estetske i društvene fenomene, zrcale društvene strukture i upisuju intervenciju u društveni, kulturni i medijski prostor; svojom veličinom i postavom u galerijskom prostoru utječu na subjektivni doživljaj promatrača i stvaraju osjećaj uronjenosti u medijatiziranom prostoru i vremenu. U tom smislu, kako bi konceptualizirala logistiku reprezentacije uokvirujući prizore putem kojih pokušava uspostaviti kritički dijalog, Jelena Jureša prisvaja oblike različitih materijalnih i konceptualnih dispozitiva, institucija, medija i žanrova u specifičan oblik koreografije fragmenata – filma, fotografije, performansa, koncerta, genre slikarstva, muzeja, arhiva, zoološkog vrta, odn. njihovih formalnih, estetskih, konceptualnih i institucionalnih pretpostavki – da bi preispitala strategije i metodologije, politike, poetike i kontekste koji ih uokviruju. Radovi se na taj način strukturiraju kao kompleksne partiture u više činova.

Dok nas *Afazija* najprije pogledom kamere vodi kroz tada zatvoren postav Muzeja Afrike u belgijskom Tervurenu prilikom redefiniranja novog postava i muzejskog kanona, a *Ubundu* gotovo teleskopskim objektivom uokviruje zatočenu životinju u zoološkom vrtu u Antwerpenu, oba rada promatramo kao mjesta bilježenja i kritičkog razlaganja slike belgijske kolonijalne povijesti upisane u povijest društvenih institucija, kao prostora okrutnosti i zatočeništva ljudi i životinja. U suodnosu prirode i zatočeništva prepoznamo okvir reprezentacije belgijske imperijalne kolonijalne prošlosti,

te politiku moći utjelovljenu u logici pogleda. Muzealizacija je shvaćena kao proces kroćenja i objektivizacije, čin podčinjavanja, uokviravanja, katalogiziranja i organiziranja plijena.

Strukturirana u tri poglavlja, kartografija *Afazije* razotkriva pojedine formativne kodove nacionalnih identiteta, polazeći od kolonijalne afazije belgijske kolonijalne prošlosti, nastavlja se kroz razotkrivanje austrijskog rasizma i antisemitizma iz razdoblja Drugog svjetskog rata, kako bi završila na jednoj fotografiji koja prikazuje okrutnosti rata u Bosni devedesetih, koju međutim ni u jednom trenutku ne vidimo. Novi eksperimentalni film *Ne shvaćajte to osobno*, koji nastaje u hrvatskoj koprodukciji uz podršku Muzeja i rezidencije Kamov, temelji se na predlošku tekstova Dubravke Ugrešić, nastavlja teme povijesnog poricanja, kolektivnog nasilja, egzila i otpora. Povezujući živu izvedbu s fragmentiranim prizorima povijesnog slikarstva nizozemskog zlatnog doba, film *Ne shvaćajte to osobno* predstavlja promišljanje o promjenama ljudskog ponašanja, od banalnosti zla do suučesništva ili ravnodušnosti, oblikovanih kapitalizmom i imperijalnom pohlepom.

Promatraču ne bi trebalo proći nezamijećeno, kako središnje mjesto dva velika predstavljena filma pripada protagonisticama, ženskim figurama. One međutim nisu tek anonimni objekti, podložni pogledu, već aktivni ženski subjekti i nositeljice značenja, stvarne osobe s imenom i prezimenom, životnim kontekstom i djelom – *Barbara, Ivana, Marije*. Njihov pokret, geste protesta ili glas središnja su mjesta gotovo zajedničke sukreacije, dodatne artikulacije performativa djela, osnaživanja vizualnog i semantičkog učinka. U njihovoj izvedbi pokret, tijelo, govor i glas – monolog Barbare Matejčić i plesna izvedba Ivane Jozić u *Afaziji*, te vokalna izvedba ma tragu slam poezije i step pokreti Marije Nie u *Ne shvaćajte to osobno* (naglašene glazbenim intervencijama Alena i Nenada Sinkauza) – mjesto su otpora, ogoljavanja istine, suprotstavljanja nepravdi,

opresiji i patrijarhalnim strukturama, predstavljaju kontinuitet ženske borbe i posjeduju emancipatorski potencijal za puno šire, univerzalno područje političke i društvene borbe koja je jednako potrebna i aktualna danas u globalnom kontekstu, kad su i dalje brojna ljudska prava i slobode dovedene u pitanje, a nepravda, fašizam, diskriminacija, stvarnost koja nas okružuje.

Repolitizacija i razotkrivanje složenih i traumatičnih događaja, kao i kolonijalnih obrazaca moći koji se očituju u internaliziranim odnosima patrijarhata, rasizma, imperijalizma i različitih oblika kontrole ukorijenjenih u modernističkoj slici Zapada, otvaraju prostor za kritičko i emancipacijsko promišljanje uzroka nepravdi te njihovih naslijeđenih učinaka u sadašnjosti. Radovi Jelene Jureše okupljeni na izložbi *Koreografije nasilja* suočavaju nas s povijesnom istinom i povijesnom šutnjom, ukazuju na potencijal umjetnosti da govori o potisnutom, zaboravljenom ili neizrecivom.

AFAZIJA

APHASIA

NE SHVAĆAJTE TO OSOBNO

DON'T TAKE IT PERSONALLY

Choreography of Violence and Performative Gestures

Structural violence perpetrated within the frameworks of power politics for centuries, spanning continents, is inscribed in the legacy of imperialism, colonial oppression, discrimination, and racism against others and those who are different. Reflected in long-lasting structures, it reappears and is continually redefined in different cultural and social codes, nation-states, forms, and manifestations. *Choreography of Violence*, Jelena Jureša's first large solo exhibition in Croatia, presents an overview of her recent work in film, video and video installation. In her practice, Jelena Jureša examines issues of identity, politics of memory and oblivion, the relationship between the observer and the observed, the power of the image, and, in the artist's own words, representation of violence and violence of representation. By exploring the complex interplay between collective memory and political responsibility, Jureša questions the ways in which history is reflected and reproduced in contemporary society.

Focused on the mechanisms that frame space and time, place and identity, Jelena Jureša's artistic practice reveals constellations of suppressed images of history and their influence on the everyday phenomena. Jelena's work is marked by a deep immersion in the histories and politics of the long twentieth century, exposing the mechanisms of representation that reveal how colonialism, nationalism, racism, and capitalism remain inextricably intertwined, shaped by the politics of power of imperial heritage or patriarchy. *Choreography of Violence* thus detects a web of relationships that spans decades throughout the European continent, different states, political and social contexts —

pointing to crises and silences while creating a visual space where the personal becomes inseparable from the political.

Choreography of Violence creates room for counter-images, seeking to establish a dialogue that reflects social constellations, points to blind spots and omissions, and, through fissures and cracks, poses questions of memory and forgetting. It draws attention to the politics of power embedded in modes of representation – as if asking: How do societies remember, and who governs memory?

Counter-memory denotes a practice of forming memory that is both social and political, writes T. J. Demos in *Sites of Collective Counter-Memory*; it is a practice that contradicts the dominant or official histories as written by governments and challenges the mainstream of mass media and the society of the spectacle. It involves memorialization – a collective practice of re-learning the forgotten, suppressed and excluded histories, which turns into an act of political subjectivization. As Marco Scotini notes in *Politics of Memory*, counter-memory in this manner actively contributes to the positive transformation of social and political realities in the times to come.

The exhibition *Choreography of Violence* features four video works as immersive audiovisual installations, creating poetics and politics of moving images between the documentary and the performative, fully encompassing the exhibition space. The exhibition brings together Jureša's new experimental film *Don't Take It Personally* (2025), experimental film *Ubundu* (2019), and her monumental and complex work *Aphasia* (2019) – a feature-length film essay structured in three chapters. The presentation of *Aphasia* is complemented by *Aphasia, Score for Monitors* (2025), a multi-channel installation based on an edited recording of the eponymous multimedia performance. Most of the works are exhibited in Croatia for the first time. Jelena Jureša's

moving image production presented in the exhibition helps us dismantle the entangled histories of war, violence, and exploitation, opposing memory to oblivion, giving voice where speech is silenced, and juxtaposing images of the past and the present, archives and memory, as well as contemporary female voices and gestures. To achieve this, Jelena Jureša combines the expressive possibilities of different media to craft a distinct visual language of moving images, which, in the form of the artist's film and film essay, absorbs performance, music, and the appropriation of still and moving images of various origins. Focused on the relationship between image and world, the artist's film and video works establish a dialogue with cinematic and artistic production, with new visual languages and means of cinematic expression that open perspectives onto contemporary aesthetic and social phenomena. Such images mirror social structures and inscribe interventions into the social, cultural, and media space; through their scale and spatial installation in the gallery, they influence the viewer's subjective experience and create a sense of immersion in mediatized space and time. In this sense, to conceptualize the logistics of representation, framing scenes that help her establish a critical dialogue, Jelena Jureša appropriates the forms of various material and conceptual *apparatuses*, institutions, media, and genres into a specific choreography of fragments – of film, photography, performance, concert, genre painting, museum, archive, and zoo, that is, of their formal, aesthetic, conceptual, and institutional infrastructures – in order to question the strategies and methodologies, politics, poetics, and contexts that frame them. In this way, the works are structured as complex scores unfolding in several acts.

Through the eye of the camera, *Aphasia* takes us to the closed halls of the Museum of Africa in Tervuren, Belgium, at the time when its display and museum canon were being redefined, while *Ubundu* uses an almost telescopic lens to frame a captive animal

in the Antwerp Zoo; both works serve as sites of witnessing and critical unravelling of the image of Belgian colonial history, inscribed in the history of social institutions that function as spaces of cruelty and captivity shared by humans and animals alike. In the interrelation of nature and captivity, we recognize the framework of representation of Belgium's imperial colonial past and the politics of power embodied in the logic of the gaze. Musealization is understood as a process of taming, objectification, and an act of subjugation, framing, cataloguing, and organizing the empire's spoils.

Structured in three chapters, the cartography of *Aphasia* unveils certain formative codes of national identities, beginning with the colonial aphasia of Belgium's imperial past. It continues by showing Austrian racism and antisemitism during World War II, and concludes with a photograph depicting the atrocities of the 1990s war in Bosnia — photograph which is never shown in the film. Jelena's new experimental film, *Don't Take It Personally*, realized through a Croatian co-production with the support of the MMSU and Kamov Residency, is based on texts by Dubravka Ugrešić and explores the topics of historical denial, collective violence, exile, and resistance. By connecting live performance with fragmented scenes from Dutch Golden Age painting, the film represents a meditation on changes in human behavior — from the banality of evil to complicity and indifference, all shaped by capitalism and imperial greed.

It should not escape the viewer's attention that the central position in the two major exhibited works is held by female protagonists. Yet these women are not merely anonymous objects subjected to the gaze; they are active female subjects and bearers of meaning—real people with names, life contexts, and work: *Barbara*, *Ivana*, *Marije*. Their movement, gestures of protest, or voice constitute central points of an almost collaborative co-creation, an additional articulation of the work's performative

aspect, enhancing its visual and semantic impact. In their performance, body, speech and voice — the monologue of Barbara Matejčić, the dance of Ivana Jozić in *Aphasia*, and the vocal rendition in the tradition of slam poetry and step movements of Marije Nie in *Don't Take It Personally* (accentuated with music interventions by Alen and Nenad Sinkauz) — are sites of resistance, of telling the truth, and of opposing injustice, oppression, and patriarchal structures. They represent a continuity of women's struggle and possess emancipatory potential for a much broader, universal realm of political and social struggle — struggle that remains equally vital and relevant today in a global context, where many human rights and freedoms continue to be challenged, and injustice, fascism, discrimination, and the realities surrounding us persist.

The re-politicization and unveiling of complex and traumatic events, as well as the colonial patterns of power manifested in internalized relations of patriarchy, racism, imperialism, and various forms of control rooted in the modernist image of the West, open up a space for critical and emancipatory reflection on the causes of injustice and their inherited effects in the present. The works of Jelena Jureša presented within *Choreography of Violence* exhibition confront us with the truths and silences of history, highlighting the power of art to give voice to what is suppressed, forgotten, or unspeakable.

HR

AFAZIJA
Film/instalacija
80 min
2019

Afazija, dugometražni filmski esej, predstavlja propitivanje reprezentacije nasilja i nasilja reprezentacije. Sastavljena u tri poglavlja, *Afazija* prati nit odnosa moći, rasizma, nepravde i nasilja. Polazeći od "kolonijalne" i "političke afazije", rad se bavi (ne) mogućnostima reprezentacije historijske traume i preduvjetima za nasilje koje podupire država. Od belgijskog kolonijalizma u prvom poglavlju, preko austrijskih rasnih eksperimenata i tzv. Heimat filmova u drugom, treće poglavlje udahnuo je život jednoj vrlo poznatoj fotografiji.

Produkcija: ARGOS centre for audiovisual arts / Koprodukcija: Contour – kunstcentrum nona, u okviru Contour Biennale 9, Royal Academy of Fine Arts – KASK / HOGENT, Zagrebačko kazalište mladih (ZKM) / Podrška: Flandrijski audiovizualni fond (VAF)

Afazija (partitura za monitore)
Dokumentacija izvedbe
Višekanalna instalacija
2025

Isječci iz video snimke koncerta-performansa održanog u De Singelu u Antwerpenu 10. prosinca 2022. Rad se temelji na posljednjem

poglavlju istoimenog filma Jelene Jureše, a nastao je u suradnji s glazbenicima Alenom i Nenadom Sinkauzom te plesačicom i performericom Ivanom Jozić.

Produkcija: KAAP u suradnji s ROBIN / Koprodukcija: Kunsten-festivaldesarts, ROBIN, De Singel, Workspacebrussels, Hannah Arendt Institute / Realizacija: Co-laBo / Podrška: Vlaamse Overheid, KASK & Conservatorium

NE SHVAĆAJTE TO OSOBNO
Film/instalacija
55 min
2025

Eksperimentalni film *Ne shvaćajte to osobno*, temelji se na predlošku tekstova Dubravke Ugrešić, prepliće teme povijesnog poricanja, kolektivnog nasilja, egzila i otpora. Povezujući živu izvedbu s fragmentiranim prizorima povijesnog slikarstva nizozemskog zlatnog doba, film predstavlja promišljanje o promjenama ljudskog ponašanja, od banalnosti zla do suučesništva, te svakodnevnne ravnodušnosti oblikovane sistemima kapitalizma i imperijalnom pohlepom.

Produkcija: kunstcentrum nona (Belgija) & Kinematograf (Hrvatska) / Naručili: BAK, basis voor actuele kunst, Utrecht / Podrška: Flandrijski audiovizualni fond (VAF), Hrvatski audiovizualni centar (HAVC), KAAP, KASK & Conservatorium, Kunsthal Ghent, laGeste

UBUNDU
Film
17 min
2019

Ubundu, filmska poema snimljena u antwerpenskom zoološkom vrtu, govori o okapiju – životinji prvi put izloženoj u Antwerpenu 1919. Portret okapija prikazan je uz *voice-over* koji izražava ljutnju i patnju povezanu s izmještanjem. Rad je inspiriran tekstovima W. G. Sebald, njemačkog autora koji je istraživao povezanost između holokausta i kolonijalnog nasilja te koji je opisao "ružnoću Belgije" kao simptom kolektivne amnezije i njezinog sudjelovanja u eksploataciji resursa Konga.

Naručili: Contour Biennale 9 i Argos, centar za audiovizualnu umjetnost / Podrška: KASK & Conservatorium

EN

APHASIA
Film/installation
80 min
2019

Aphasia, a feature length film essay, is an inquiry into the representation of violence and the violence of representation. In three chapters *Aphasia* detects a thread of positions of power, racism, injustice and violence. Departing from "colonial aphasia" to "political aphasia" the works deals with (im)possibilities or representation of historical trauma and preconditions for state-sponsored violence. From Belgian colonialism of the first chapter, Austrian race experiments and Heimat films in the second, the third chapter brings to life a well-known photograph.

Produced by ARGOS centre for audiovisual arts / Co-produced by Contour – kunstcentrum nona in the context of Contour Biennale 9, Royal Academy of Fine Arts – KASK/HOGENT, Zagreb Youth Theatre (ZKM) / With the support of the Flanders Audiovisual Fund (VAF)

Aphasia (Score for Monitors)
Performance documentation
Multi-channel installation
2025

Inserts from the video recording of a concert-performance filmed at De Singel, Antwerp, on 10 December 2022. The work

draws on the final chapter of Jureša's eponymous film and was created in collaboration with musicians Alen and Nenad Sinkauz, and dancer-performer Ivana Jožić.

Produced by KAAP in collaboration with ROBIN / Co-produced by Kunstenfestivaldesarts, ROBIN, De Singel, Workspacebrussels, Hannah Arendt Institute / Developed in Co-laBo / With the support of Vlaamse Overheid, KASK & Conservatorium

DON'T TAKE IT PERSONALLY
Film/installation
55 min
2025

Experimental film *Don't Take It Personally* is based on texts by Dubravka Ugrešić and explores the topics of historical denial, collective violence, exile, and resistance. By connecting live performance with fragmented scenes from Dutch Golden Age painting, the film represents a meditation on changes in human behavior – from the banality of evil to complicity and indifference, all shaped by capitalism and imperial greed.

Produced by kunstencentrum nona (Belgium) & Kinematograf (Croatia) / Co-commissioned by BAK, basis voor actuele kunst, Utrecht / With the support of the Flanders Audiovisual Fund (VAF), Croatian Audiovisual Centre (HAVC), KAAP, KASK&Conservatorium, Kunsthall Ghent, laGeste

UBUNDU
Film
17 min
2019

Ubundu, a film poem shot at Antwerp Zoo, portrays the okapi – an animal first exhibited in Antwerp in 1919. The portrait of the animal is juxtaposed with a voice-over that acts out, shouts, and echoes the wounds of displacement. The work is informed by the writings of W. G. Sebald, the German author who traced the line between the Holocaust and colonial violence, and who reflected on the "ugliness of Belgium" as a symptom of collective amnesia and the country's participation in the exploitation of Congolese resources.

Commissioned by Contour Biennale 9 and Argos, centre for audiovisual arts / Supported by KASK & Conservatorium

Jelena Jureša:
Koreografije nasilja /
Choreography of Violence
13. 11. 2025. – 20. 2. 2026.

KATALOG / CATALOGUE

Izdavač / *Publisher*
Muzej moderne i suvremene
umjetnosti, Rijeka /
*Museum of Modern and
Contemporary Art, Rijeka*

Krešimirova 26C
www.mmsu.hr

Za Izdavača / *For the Publisher*
Branka Benčić

Urednica / *Editor*
Branka Benčić

Tekstovi / *Texts*
Branka Benčić, Jelena Jureša

Grafičko oblikovanje /
Graphic Design
Maša Poljanec, Oaza

Fotografije / *Photographs*
Ljubaznošću umjetnice /
Courtesy of the artist

Lektura i prijevod /
Translation, Copy Editing
Lidija Toman

Priprema za tisak /
Print Preparation
Kaligraf

Tisak / *Print*
Kerschoffset, Zagreb

Naklada / *Print Run*
300

IZLOŽBA / EXHIBITION

Kustosica / *Curated by*
Branka Benčić

Edukacija i popratni program /
Education and Public Program
Ivana Golob Mihić, Ana Žarković

Dokumentacija / *Documentation*
Diana Zrilić

Lektura i prijevod /
Translation, Copy Editing
Lidija Toman

Tehnički postav / *Tehcnical Set-Up*
Vanja Pužar, Anton Samaržija, Kotaga
Studio (Branimir Štivić)
i/and Miroslav Šarić

Oblikovanje / *Design*
Maša Poljanec, Oaza

Tisak / *Print*
Ars kopija i/and Pictor

Redni broj izdanja /
Publication NO. 428

©MMSU, Rijeka,
studen i / *november* 2025.
ISBN 978-953-8107-54-2

Muzej moderne i
suvremene umjetnosti /
*Museum of Modern and
Contemporary Art*

Radno vrijeme / *Opening hours*
Pon – Petak / Mon – Fri 11 – 18
Sub – Ned / Sat – Sun 12 – 17

www.mmsu.hr

Izložba je realizirana sredstvima /
Financial support by

primorsko
goranska
županija

